

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΝ

ΕΛΛΗΝ Σ ΠΙΝΤΑΙ
 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΜΝΗΣ

1
 'Απ' τὸ βουνὸ ποὺ πρόβάλες
 σὲ συννεφάκια κρῖνα,
 σκορπίζοντας μ' ἀπλοχεριά
 τὴν ἀργυρὴ σου ἀχτίνα.

Κάνεις στροφῶν ἀπάρθυνα
 τῆς θάλασσας τὰ πλάτη,
 καὶ τὴν εὐδοκισμένην γῆ
 ἑρωτικό κρεβάτι.

2
 Τὸν ἔκτον ἀποτιναζάν
 τ' ἀναπαμένα μέλη,
 στάζει ἢ ροδάτη ἀνάτολι
 σταλιά-σταλιά τὸ μέλι.

Κι' ἀν' πό λαμπρά κι' ἀν' πό τρανά
 δείχνονται ἀντίκρου τ' ἄστρα,
 ξεμαλασμένη ἐν' ἡ αἴθρη
 κ' ἡ μέρα ἀναγέλαστρα.

3
 Χαμένα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα
 μέσ' στοὺ πέλιον τὴ μπόρα
 βαρκοῦδες καὶ μονόξυλα
 καθὼς γυρίζουν τόρα.

Στὴ λίμνη ποὺ ἡ ἀνάμνητη
 θαλάττ' τοῦ ἡλιου πέφτει
 σάν τρώσται σὲ βενετικό
 λαμπεροῖν καθρέφτη.

4
 Με τ' ἀνοιχτὸ πανάκι σο.
 καθὼς σὲ βλέπω πέρα
 ν' ἀστρολογάς, νά γάνισαι
 μέσ' στὸν πλατὺν αἰθέρα.

Τὸ κῆμα ποὺ ἀνατάραχο
 διαπλώνεται καὶ τρέμει,
 κρινοφύλλο μού φανερῶσαι
 ποὺ σέρνουν οἱ ἀνέμοι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

"Όταν είδα την Λαύρα για πρώτη φορά, ήμουν ένα παιδάκι οχτώ χρόνων. Κ' εκείνη ήταν μόλις έφτα, σμυθώσια καλά την πρώτη μας αϊτή συνάντησι. 'Η Λαύρα ήταν τότε ένα μικρό κοριτσάκι, ντυμένο στα δόλωμα, που είχε μαζεμένη φοβισμένα κοντά στον πατέρα της. Ήταν υψηλό κίτσο με θαύρο έξωτερικό και με κάπως γρητή τη οάη του. Φαινόταν ένα πλάσμα πολύ λεπτό και μεσ' στο χαρκετικό πρόσωπό της δέν ξεχώριζες παρά μόνο τα μάτια της, δύο μεγάλα υπέροχα μάτια, γλικά και ξέπυτα που σου μιλούσαν κατ' εθείαν μέσ' στην ψυχή.

Θυμώμια ακόμα, ότι μετά την αναχώρησι της Λαύρας και του πατέρα της, φάνηκε τους δικούς μου, γιατί φοροδσε ένα φρόημα τόσο πένθημο. Μου απάντησαν ότι είχε πεθάνει η μητέρα της και, κατόπιν οι γονείς μου, μιλώντας μεταξύ τους, εφρόθησαν :

— Τη φτωχή τη μικρούλα που δέν έχει άλλο προσάτι, εκτός από το θεοτέλλο αυτό Παύλο! 'Ο Θεός να τον φυλάει να μην καταστραφεί ολότελα...

Κατάλαβα άμέσως ότι ο «θεοτέλλος αυτός Παύλος» ήταν ο πατέρας της Λαύρας. 'Αργότερα όμως έμαθα ότι αυτός ο άνθρωπος, τοῦ οποίου η θλίψις μου είχε κάνει έντύπωση, ήταν ένας σοφός, ο οποίος ζούσε μόνο για την έπιστημη του, λησιονώνοντας την πραγματικότητα και τη ζωή. Πλανιόταν μέσα στο έπιστημονικό του δνειρο, είχε χαθή μέσα σ' έναν κόσμο άπραγματσοποιητων χιμαρών και δέν τον ένοιωσε άν με τα περιγράμμά του και τις αναζητήσεις του, κατεστρέφετο σιγά-σιγά οικονομικός.

Την πρώτη αϊτή έπίσκεψη της Λαύρας και του πατέρα της, τη διαδέχτηκαν κ' άλλες. "Έτσι εγώ κ' η Λαύρα γνωριστήκαμε πολύ γρήγορα και, καθὼς εκείνη άνεχόταν όλες μου τις ιδιοτροπίες και με υπάκουε σ' ό,τι κ' άν έλεγα, μολονότι πολλές φορές ήμουν άληθινός τυράννος, γινίκαμε άμέσως φίλοι.

"Ήμουν περήφανος για την ύποταγή της αϊτή, ήμουν ακόμα περήφανος γιατί ένοιωθα τον εαυτό μου άνώτερο της, έπειδή ήμουν άγορό και μεγαλύτερός της στην ήλικία, και μόνο η σέψη του πατέρα της λιγότερη κάπως το θύριζο μου...

'Η Λαύρα τον υπεραγαπούσε, έτρεφε προς αυτόν μια άληθινή θρησκευτική λατρεία. Κάθε λέξις του ήταν γι' αυτήν μια διαταγή και δέν έπαυε να τον καττάξη όλη την ώρα τρυφερά με τα μεγάλα μάτια της για να μαντεύη και την παρανοχη του έπιθυμια.

"Έτρεφε προς αυτόν ένα μεγάλο και τυφλό σεβασμό και καταλάβαινα με κάποιο πείσμα, ότι πλά στον άνθρωπο αϊτό, εγώ δέν ήμουν για τη μικρή μου φίλη παρά ένα άσημνο πρόσωπο.

Πλησίασε στο κρεβάτι μου και μου έλεπε.

Σιγά-σιγά τα χρόνια πέρασαν και, από την ήλικίαν των παιχνιδιών, γτάσαμε σε μια ήλικία (16 και 17 έτών), κατά την όποια τα παιδιά δέν παίζουν πια.

Δεκάξη χρόνων! 'Η Λαύρα ήταν δεκάξη χρόνων κ' εγώ όσσοό έξασκολουθούσα να τη βλέπω πάντοτε σαν ένα μικρό δειλό κοριτσάκι και δέν είχα προσέξει ούτε αϊτά τα φορέματά της, που έντομεταξύν τα είχε μακρύνει άρκετά. 'Έξ άλλου το άνάστημά της την έδειχνε μικρότερη από την ήλικία της, η χρομή της όμη ήταν πάντοτε χαρκετική και όλα έλάνω της διετρουόντο παιδικά, εκτός από τα μεγάλα σκοτεινά μάτια της, τα όποια ήσαν σοβαρά, καρτερικά και λυπημένα.

Έντομεταξύ ο πατέρας της τι έκανε; Έξασκολουθούσε να ξη μέσα στα τρελλά του δνειρα; Έξασκολουθούσε τον άτελειωμένο δρόμο του προς τη δόξα; Έξασκολουθούσε να βαδίζει προς τη φτώχεια και την άδολότητα;

Κανέννας δέν το ήξερε αϊτό, γιατί ο

πατέρας κ' η κόρη κρατούσαν για τὰ προσωπικά τους ζητήματα, για την οικογενειακή του ζωή, μία έπιμονη κ' απόλυτη σιωπή, από την οποία δεν ήταν εύκολο ν' αποσπάσει κανείς ούτε λέξη. Δεν τους άκουγες ποτέ να παραπονούνται, πορ' όλη την ανέχειά τους που δεν κατορθώναν να την κρύβουν όλοένα και τους έβλεπες πάντοτε άξιοπρεπείς και περήφανους.

Κάποτε όστόσο, όταν ή Λαύρα βρισκόταν μονάχη μαζί μου, άφηνό να της ξεφύγει ένας στεναγμός και μου όμολογούσε με κάποια πίσρα :

— "Ω, τί φριχτός πορ είναι ο κόσμος... Στ' αλήθεια ή ζωή είναι σκληρή, πολύ σκληρή... "

"Έβλεπες τότε ν' απλώνεται στο παιδικό πρόσωπό της μία έκφρασις συντριβής, και στά μεγάλα μαύρα μάτια της, τὰ γυναικεία μάτια, διάβαζες την δόνη.

Ευάστενα από τὰ λόγια της αυτά ότι ή ζωή της ήταν πολύ δύσκολη, ότι είχε ένα σωφό φροντίδα.

Κ' έγώ, πός τον όποιο ή ζωή δεν είχε ως τότε παρά χαμόγελο, ό όποιος δεν είχε νοσησις ποτέ την παραμικρή θλίψη, πός σ' αυτή την άγωνία, τού μέγεθος της όποις δεν μπορούσα να ύπολογίσω, ύνοιωθα τόν έαυτό μου πολύ μικρό και ταπεινό. "Όσοσο της άπαντούσας πάντοτε με τὰ στερότητα και ήλιθια αυτά λόγια :

— "Άγ' άγαπητή μου, αυτά δεν είναι τίποτε... Δεν ξέρεις τί είναι ή ζωή.

"Εκείνη δεν μου άπαντούσε τίποτε και δεν κατορθούσε ποτέ μου να έξακριβώσω άν ή σιωπή της εκείνη ήταν περιφρόνησις πός την άγνωσία μου για την ανθρώπινη δυστυχία ή μήπως ή Λαύρα έδινε πίστι σ' αυτά πορ της έλεγα κ' έσκαιε τού κεφάλι της, παραδεχόμενη ότι έπαιχταν κ' άλλες δυστυχίες μεγαλύτερες από τις δικές της... "

"Εκείνη την ήμερα, ή Λαύρα είχε έρθει με τόν πατέρα της να περάσουν τη βραδιά τους μαζί μου.

"Αίσιως, μόλις εκείνη μπήκε στο σαλόνι, ξεανιδάστηκα βλέποντάς την να φοράει άντι τού άλλου καθημερινού της φορέματος την περιαιμάτηνη ταιάκιτά της. Τά μαλλιά της, που συνήθως ταίριε να πέφτουν παιδικίστα σε μεγάλες πλεξίδες στους ώμους της, τά είχε άνασχεώσει με φροντίδα και τά είχε δεμένα στην κορυφή τού κεφαλιού της. Είχε βάσει γύρω της τού πιο κομψό δαντελένιο της μαντήλια.

— "Θεέ μου— τις είπα όταν τραβήχτηκε για λίγες στιγμές μόνοι μακριά από τους μεγάλους τι σημάιουν δι' αυτά τὰ λόγια; Φοράς σήμερα τὰ όραϊότερα πράγματα σου... "

"Εκείνη τραβήχτηκε, κοκκίνησε και φάνηκε για μία στιγμή τόσο πεταγμένη, όποτε άπόσεως σκεπτήκα ότι δεν είχα μιλήσει με τάξι, επενθιαζόντάς της με την παρατήρησή μου ότι τὰ φορέματά της ήταν λίγα. Γι' αυτό έσπευσα άμέσως να προσθέσω με ύφος άγέλης και παιδικό :

— "Τί ιδιοτροπία είναι πάλι αυτή;

— "Ναι, πράγματι πρόκειται περι ιδιοτροπίας, μου άπάντησε άργά-άργά, χαμογελώντας πείραγμα.

"Επειτα άπομακρύνθηκε από μένα και άρχισε να μιλά με τή μητέρα μου γ' άσημαντα πράγματα.

Ποτέ ή Λαύρα δεν μου είχε φανή πιο ξέννοιστη, πιο κρυφάτη από εκείνο τού βράδι. Μία έλαφριά φλόγα χρωματίσε τού χλωμό πρόσωπό της και τὰ μεγάλα της μάτια είχαν μία λάμψη άσυνήθητη. Με τού νέο μάλιστα ψηλό χτένισμά της, μου φανόταν πός είχε μεγαλώσει άξιαφρα, πός είχε μεταμορφωθεί, πός είχε γίνει γυναίκα.

"Εκείνο τού βράδι ύπηρεζε ό' όλο τού τού είναι κάτι που μου ήταν άγνωστο ως τότε, κάτι που δεν μπορούσα να έξηγησό και για πρώτη φορά έννοιωθα κοντά της μία συγκίνησις πείραγμα, μία ταραχή έλαφριά.

"Έξαφνα ή Λαύρα στράφηκε πός μένα και μου είπε :

— "Θέλεις να βοήθειε λίγο στην ταράδα;

"Ακούγοντάς την, την έκτύπησα κατάληκτος, γιατί ή άνοιξις δεν είχε προχωρήσει ακόμα και έξω έκανε άρκετή ψύχρα.

"Όσοσο δέχτηκα και βγήκαμε στον έξώστη.

"Επί μερικά λεπτά περιαιτώσιμα, ανταλλάσσοντας λόγια κοντα και σινηθιμένα, όταν έξαφρα, χωρίς τίποτε να με κίνη να τ' προσπαθανώ αυτό, έννοιωσα να μ' άγκαλιώσουν σιχτά δύο χέρια. Τό κεφάλι της Λαύρας είχε γείρει έπάνω στον δικό μου και τὰ χείλη της είχαν άναγείρε τού μάγουλό μου σ' ένα βαθύ, σ' ένα άκρατο φίλημα...

"Στην άρχή μου ήθελε ή ιδέα να της άναπαύωσσι αυτό τού άγνού, αυτό τού άδελφικού φίλημα, μιά ή έπαρη τού λυγερό σωματός της με είχε κίνη να κρινυθώ από μία ροιτητική ταραχή.

Γι' αυτό δεν είπα ούτε μία λέξη, δεν έκανα ούτε μία κίνησι, δείχνοντας έτσι με την σιωπή μου μόν άδωφρονα, ή όποια όμως δεν ήταν πραγματική.

"Αίσιως ή Λαύρα άφησε να πείσων τὰ χέρια της, που τά είχε τυλίξει γύρω στο λαιμό μου, τρα-

βήχτηκα λίγο και, έπειτα από μερικές στιγμές, μου είπε μ' ένα τόνο έξαιρετικά γαλήνιο :

— "Άρχισε να κίνη ψύχρα... " Άξ μοιόμε μέσα... "

Μόλις έξαφνα ή Λαύρα κ' ο πατέρας της, έπεσα στο κρεβάτι μου, μιά δεν κατορθούσα να κοιμηθώ ούτε μία στιγμή.

Αυτό τού φιλή με είχε μεθύσει. Μετανούσσα τώρα γιατί δεν της τού είχα άναπαύωσσι και δεν έβλεπα την ώρα να την ξαναδώ, για να περάσω κ' έγώ με την σειρά μου τὰ χέρια μου γύρω από τού λαιμό της και ν' άκοιμηθώ τὰ χείλη μου στο χλωμό μάγουλό της.

Δεν ήξερα ακριβώς τί ήθελε, δεν ήξερα άν αυτό που έννοιωθα ήταν άληή φίλια ή ή άγνή τού έρωτος, δεν ήξερα τίποτε... "Από τόν στιγμή που με είχε φίλησει ή Λαύρα, τά είχα χαμένα... Τό μόνο που ήξερα, ήταν πός ακόμα είμαστε νέοι, πός τού μέλλον άνοιγόταν μπροστά μας, πός ή ζωή ήταν γλυκειά, πός ή ζωή ήταν όραια, πός ή ζωή ήταν καλή... "

"Άρχισα πολύ να σκεπθώ την άλλη μέρα. Με ξύπνησε ξεανιδά ή άδελφή μου, ή όποια πλησιούσε τού κρεβάτι μου και μου είπε :

— "Έλα κάτω, σε θέλει ο πατέρας... Είναι άνάγκη... "

Τραβήξα, άφού ντύθηκα βιαστικά, στο γραφείο τού πατέρα μου για να τόν ρωτήσω τί συμβαίνει, μιά έντοματάς αυτός είχε βγή έξω. "Ένας ύπηρετής μου είπε πός είχαν έρθει και τόν είχαν πάρει έπαγγόντος. Τότε τραβήξα στη μητέρα μου. Την βρήκα να κλαίει με λυγμούς στο δωμάτιό της, κατοχυμένη από μία μεγάλη ταραχή.

— "Τί είναι; φωνάζει άνησίχως.

"Εκείνη μου άπάντησε με μερικές άσυνδέτες φράσεις :

— "Ω! Θεέ μου!... Πός να φαντασθώ ένα τέτοιο πράγμα χθές τού βράδι... Φανότανον τόσο γαλήνιος... "Α, ή φτώχεια θα σε άνάγκασε να κάνωσσι ένα τέτοιο πράγμα... Φτωχή Λαύρα! Λαύρα! "Ακούγοντας τού όνομα αυτό, λίγο έλιπυε να πέσο κάτω.

Κατόρθωσα με δυσκολίες ν' άποσπάσω και μερικές άλλες έξηγήσεις από τή μητέρα μου, μιά δεν χρειαζότανον και περισσότερα για να μαντέψω την ταραχιά που είχε διαδοματισθή την νύχτα στο σπίτι της φίλης μου... "

Αυτό σ' όθιότρελλος Παύλος, ο πατέρας της Λαύρας, είχε καταστραφή πια έντελως, με τὰ έξωδα που έκανε για τὰ περιμάτια του, συνιγόντάς τις έπιστημονικές του χίμαρες. Είχε φτάσει έτσι στην έσχάτη άδύατη κ' επειδή δεν μπορούσε ούτε να την ύποψη, ούτε να την άλεμψή, άποφασίζε να δώσει ένα τέλος στη ζωή του και σ' άδυστυχία του. "Η Λαύρα, πιστή μέχρι τέλους στην πενή ή της στοργή πός αυτόν, άποφασίζε να πείθει κ' αυτή μαζί του.

"Όταν ο πατέρας και ή κόρη έξαφνα από τού σπίτι μας την προηγούμενη ήμερα, με μία τέτοια φαντασμακική γαλήνη είχαν καταστραφή πια τού σκεπθό της άστοκτικίας τους και ήξεραν ότι την άλλη μέρα δεν θα έννοιωσαν ζωντανό.

Μόλις έγισσαν από σπίτι τους άρχισαν να πραγματοποιούν τού σκεπθό, άνοιξαν τού γράξι και... πείθαν... "

"Άλλομωμο, πείθαν... Τους βρήκαν ομασιμένους την άλλη μέρα τού πρσί.

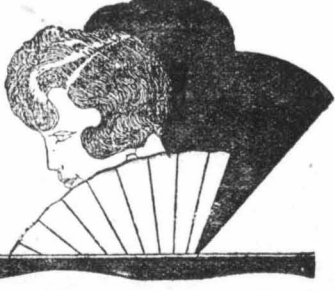
"Τις φορές είχε διαβάσει στις έφημερίδες παρομοιές τραυικές άστοκτικίας. Μιά δεν θα τού έπιστοιρα ποτέ άν μου έλεγαν ότι ένα τέτοιο άνατομαστικό τέλος περιμενε ένα άν' τὰ πιο άγαπημένα μου πλάσματα, την Λαύρα! Την είχα δη τόσο χαρούμενη και γεστή ζωή τ' περιαιώμενο βράδι, όποτε δεν θα φανταζόμουν ποτέ πός την ίδια νύχτα ήθελε να κλείσει για πάντα τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ μάτια της τὰ πονιμένα και τὰ βαθιά.

"Η φτώχη μου φίλη, πόσα μαρτύρια είχε ύποφέρει τάχα; Πόσες θλίψεις, πόσες δόνη; Έίχε περάσει... "

Είχε ύψει κοντά μου, την έβλεπα σκεπθόν κάθε μέρα και δεν είχα μαντέψει τίποτε, δεν είχα μιά τίποτε... "

Χρόνια, πολλά χρόνια έχουν περάσει πια από εκείνο τού τραγικού πρσί.

"Όσο με τόν καιρό ή διαθιτάτη φριχή που άδυσθάνηκα τότε, έχει γαλήννευσε κάπως τή ή γνώσις της τραγωδικής της ζωής, την όποια άπόκτησα έννοιωμετάξυ, μιά έκανε τή φίλη μου να γισή την πρσίτη της έντασι, μιά δεν έπέρασ, ούτε μία μέρα από τότε, που να μιά σκεπθώ τή μικρή μου φίλη, που να μιν άναρωσθώ μ' άγωνία τί της συνέβανε τού τελευταίο εκείνο βράδι, όταν ήθε στο σπίτι μας με τού κομψό της φορέμα και με τού κωμικού της χτένισμα που την έ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

Ε. Α.

Τύπος εμπορίας «Γκράς, γελαστή, χαρτομένη φασιογόνια, με τα γυαλοκαπέλα, στα οποία διακρίνει κανείς την αγγλική ψυχή της. Στην ομάδα της διακρίνει κανείς ότι είναι άριστη, χαρτωμένη, σκαπιθητική, δηλαδή με έκφραση και το γέλιο της είναι χαρακτηριστικό. Η μόρφωσις της ξεχωριστή, κλειδομηθάλαστρια σπανίον ταύτων και μουσικότητος εξαιρετικής. Άγαθά πολύ τον κόσμο και περιφρονείται συχνά εις εκλεκτάς συγγενερώσεις, προ πάντων όμως εις δυσκόλον να της βάλη κανείς άποψήσαν εις συναντίαν, όσον δεν παρέρχεται να παρεμφαίνεται εις όλας άνεξαρτήτως.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις πλέον όμοιες κοσμικές συγγενερώσεις την παρελθούσαν Πηλκτινη εις τών ζήτων του «Πη-Παίσις παρά τω κ. Τέρη και τω κ. Τη κ. Ντελας, ήτις άμύλλαιο οι όμοιότητα και κομφορτία από τις πλέον θαυμασιώσεως εκ τών παρελθούσαν.

—Μία εύχρηστική όχηστρού Εταίρις τα πλέον άρεστά φως και βάλας. Μερικά ζεύγη προσελκόντα και χρονοίον οφθαλμά σ' ένα περίεργον τού όμοιον κρηού.

—Τι καλή έντροπιή σου άποδοδών ή έμψιγές έμψιγές τουαλέττες, ή όποιες άόρητα εις όποιο ποτε εις βότσα.

—Μερικά φορητά μονοχρώμια ή λίκια και άλλα κίτρινα χρονοίον γι' άντίδραση τών ημεροχροίον φορημάτων, ποί με τώση εύνοια έποστρηζεί ή φρενική μάδα.

—Από τις πλέον καλλιτεχνικές έμφανίσεις ή κ. Α. Λοβέρδον με τουαλέττα έξωσιαν και ιπποσιόδον ιδιότυπο από ζωδέλλια μαύρη, ή κ. Γ. Πανά με έμψιγές μελε-μαίαν και μελε, καπέλλο, ή κ. Τάλλου με πλε-λαβάντ κρη-Τερζιά και μαγντό πολύ σις, από βελούδο Λέντα, κωστρον καπέλλο στον ίδιο τόνο, ή Δις Άλίκη Διπλωμάτου με πορ-σάνο φινεκέ σινεόλον, ή Δις Λοίρα Βουζούρη με κίτρινο, ή Δις Α. Χρηστομάου με έμψιγές μαύρο και κοκκίνο σ' έντονα χροματα, ή Δις Ιργυ Ν. Μαζιά με άσπρο και κόκκινο έμψιγές.

—Ένα καλλιτεχνικόν άπόγευμα σε καλλιτεχνικό σπιτι, παρά τω κ. και τή κ. Χόνδρου.

—Σέ μαγευτική τοποθεσία του Ψυχικού, άνάμεσα από πεύκα ξε-προβάλλει ή όμοια έταίρις. Η κορία άνδραση μεγαλοπρεπής σε Άρκαδικό ρυθμό, στην άκρη μια όμοια λούζα που φιλοξενεί όσους άπολιταίοντες σε όμάλια και βελήματα.

—Ένα καλλιτεχνικό γραφείο χρησιμοποιεί επίσης γιά όφουτ.

—Σέ λίγο ένα ζωοδόν ειδοποιεί ότι θα διακοπή ή εύχρηστική συνομιλία και θα έλακολληθή ή τεχνική τραγωδία της κ. Νίνας Φωκά και της θεατρός της κ. Μ. Καλοπούλου.

—Μία ματιά στην μαγευτική βράντα και στις εύχρηστικές άδωσες και διακρίνον Έγχοφρον Νωτιόων και κ. Αργυροπούλου, την κ. Φραντζή κομφοτάτην με μαύρα, κ. και κ. Α. Φωκά, είνωσφρη

ζε μεταμορφώσει... Θέλησε τάχα, από μια υπερτάτη κομφοταρία, να ποί φανή πιο όμοιρη εκείνο το βράδυ γιά να διατηρήσει την άνά-μνησις του βάθει ή ήμωος θέλησης, από ένα λαδιόστιχο χαρ-τίσιο, να δη μόνη της τί θα ήταν, τί θα γινόταν άν δεν έχόταν ο άνάστος να την πάρη μέσα από τή ζωή μια πρώτη και μια στενική εύτεξια, πόν πεδανή;

Ώστόσο από εκείνη τή στιγμή ποτέ μου δεν έδέχτηκα φιλή από γυναικα, χωρίς να σκαφθώ με φρενή, με άγνοια το φίλημα εκείνο της Λαύρας, το όποιο, άλλομονο! δεν της είχα άνταποδόσει...

Και σήμερα όμοια βασανίζομαι γιά να μάθω, άν τή στιγμή που ή Λαύρα έμειλε ν' άποχωριστή γιά πάντα από έμένα, το σύντροφο τών παιδιών της χρόνον, με είχε αρχαλίσει και με είχε φιλήσει με ένα στοργικό και άδωξ έξοπισμα της άγνής αγάπης της προς έμένα, ή ήμπος νοιάδοντας ένα αι-σώμα που δεν τή είχα έποψια στή, θέλησε πρίν πεδανή να νοιώση τή γλυκύτητα του πρώ-του της φιλήματος;

Άλλομονο! ποτέ, ποτέ δεν θα τού μάθω αυτό... Η Λαύρα έχει πεία χρόνια πολλά πεδαρή-νι κ' από τα μεγάλα της μά-τια δεν μένει πεία παρά ή σκιά ένός όνειρου...

LOUIS FARAN

εμφάνισις με μαύρα, κ. και κ. Λιγνιτή, την κ. Ζαζούστα, κ. και κ. Γαίον το γένος Κυπριών άνομήστος τύπος γοητευτής όμοιο γιά με άσπρο φορητά και μαύρο από λευκό «Μονταίν» με κωστή στή ή καλλιτεχνικό ζωστρον καπέλλο άσπρο και περιφρονών ίπ-Πορσίαντ μισυνάι.

—Επίσης παρεμφρασις κ. και κ. Α. Αργυροπούλου, κ. και κ. Κ. Ασίδου, κ. και Δις Ν. Τριανταφύλλου, ή κ. Γ. Πανά με ποί-ρη τουαλέττα μαύρη και άσπρη, ή Δις Ν. Πανά με ποί-ρη τουαλέττα, ή κ. και Δις Χρηστομάου—εύχρηστική έμφανίσις—με έμψιγές μαύρο και κόκκινο, κ. και κ. Άρατιδή, κ. και κ. Οικονομίδη, κ. και κ. Κάφρα, κομφοτάτη σιλουέττα με μαύρο και άσπρο έμψιγές, κ. και κ. Κιούρη με μαύρο και κίτρινο χρονοίον φορητά, με ρενώ γρο-άρζον και φράνο καπέλλο μαύρο.

—Έντός όλόφρον άνεγγελαία άλλη εύχρηστική έταίρις. Θα δια-βάξοντα διότιμα εις τούς κεκλιμένους ποδή διασκεδαστικά, τα έ-ποια όφειλονται εις το χρονοίον τής κ. Άγνας Φωτός.

—Το «Γκρο-αφ» συνέτρεψε σε μία εκ τών πλέον όμοιων σε ναφροσίον, Πεζιά, πιάς, έξέρθη, όλα κατόμιστα κώσιον, ζώδων έντροσιαν άνθόσπαρτον κρηού.

—Διακρίνονεν Πρεσβήτην Άγγλική και Λαοική Λόφον με χρο-νοίον κωστρον σπόρ, Πρεσβήτην Γαλλική και κ. Κλεμάν Σίμον, Πρεσβήτην Ιταλική και κ. Αρλιόττα, κ. και κ. Γ. Κομφοτάτη, κ. και κ. Ι. Κρησκού με τουαλέττα πολύ έμψοχημένη σε τόνους μελε και κίτρινη, κ. και κ. Α. Λαδοπούλου—διακομνητική έμφανίσις με έ-διότυπον έμψιγές, κ. και κ. Π. Κέλλη, χαρτωμένη σιλουέττα με γροί και ρενώ γροί, κ. και κ. Κ. Βενζέλιο με άσπρο και κίτρινο φορητά, κ. και κ. Άλ. Ροστούβι, μια άριστοτεχνική συγγενή κρη-άρζον, κ. και κ. Ροζ, πολύ πικαντική φασιογόνια και σινεόλον γροί-άρζον, κ. και Δις Ν. Φορεστή, όμοιότητα με άσπρη, από και κόκκινη έσάρτα και καπέλλο άσπρο γοητευτικό με ζωδέλλες σπορ ίδιους τόνους, κ. και Δις Μισιτ Ζωφροσίον, από τις πλέον θα-μασιώσεως έμφανίσις με κωστρον από μαρμαρόν βρο-άσαντ, γοη-ροίον με λιττές βρεθα ομοιοχρωμική και ποίετη από λιπτόλλια λευ-κή, κ. και κ. Χορσιν με κοκκινο και άσπρο φορητά σπόρ κρη.

—Την Παρισιακήν πορημαία παρα τή Πρεσβήτη τής Γαλλία, και τή κ. Κλεμάν Σίμον.

—Την παρελθούσαν Κρησκήν από τις όμοιότερες σιλές του Έθνικού Θεάτρου επί τή έκταση της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπελέττ.

—Το προγραμμά λιαν ένδοξοφρον, απεδόθη με πολλή έπιμψιγές από εκλεκτούς ερμωσιτεχνούς και ερμωσιτέχνιδας.

—Παρεμφρασις κ. και κ. Στ. Ραλλή, με διαμιασία σοφί γροί και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπριετή ποίον όμοιρη με έμψιγές, ή Δις Τερζιά Ένκλιδή με πλε λαβάντ, ή κ. και ή κ. Καλλιάρη, κ. και Δις Πετροφωκίον, κ. και κ. Πετρώδη με δαντέλλα γροί, ή κ. Έντρο, κ. και κ. Τιμ. Μοιχαράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιόδη, ή Δις Μανουήλ, ή Δις Μπαλάνο νωστρωμάτη με κοκκινο, ή Δις Γ. Σακοφάρου ποίον χαρτωμένη με ζωδέτ κοκκινή, κ. και κ. Στ. Παντελή κρη, κρη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Κάποτε κλάις, μελαγχρονή, σάν κεί να σοφ λείθη, είτε σε πόνον άγνωστον, είτε σε φρέσκα ζωή, κ' έγώ που δάκρυα θοφω να πνιγούν τή ζωά σου και λιπατή να χρονοίοντα από τή βέλφαρά σου, έγώ που βρώσο τή ζωά στή δύο σοι μάτια μονο νοιάδω διπλή τή λιπή σου, νοιάδω διπλό τον πόνον και λέγω με παρσάνο: μελαγχρονή, στοχαστή είνε γλιάς τα μάτια σου, πικρά τα δάκρυα σου.

† ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Έτελέσθησαν εν τή κοινοτήτι Όμόλιον τής νήσου Χίου τιν προ παρελθούσαν Κρησκήν, 19 Μαΐου, οι γαμοί του εν Άνεμιά έγκατε στήμενον καλλίστου και φιλοτροδόου κ. Νικόλου Γ. Μπλάνα μετα τής υπό πολλών χαρτίον περιποιήσιμης Λος Μαριάνου, Άλ. Λα-τοισάκη.

Εις τούς νεονίμους οι συγγενείς και φίλοι εύχονται τών βίον άνθόσπαρτον.

Η ΕΚΘΗ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εκθών του σημερινού έξοφύλλου του «Μπουκέτο» είνε έργον του διασημου Γάλλου ζωγράφου Γραξέ, γνωστον με τον τίτλο «Η Γαλιελοπούλις». Βρίσκειται στο Παρισιά Μουσείον του Λού-βρου.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ό επι τής έδου Πατριών Έμποροερα-πίτης έτοιμω ένδοματων κ. «Ηρακλής Σελιώτης έπως δι-έλλη εκ του λεγιστηριου μας προς έξοφύλλωιν του λογαρια-σμού του.

ΘΥΜΗΘΗΤΕ
Νά πάρετε μαζί σας στην έξοχή που θα πάτε, στο βουνό, στα δάσος, στην άκρογαλιά, στη λουτροπούλι, ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", τον μοναδικόν αυτόν σύντροφον κάθε ηλικίας, το περιοδικό-τέρας, το περιοδικό-άπόλαυσις, το περιοδικό-θαύμα, που μόνον ή δύο πολύχρω-μες είνοντες τής «Ηννακωδής» του, που δημοσιονεί τακτικά καθ' εβδομάδα και που μπορούν και να κομφορισθόν γιά το σπιτι ή το γραφείο, στοιχίζου 25 δραχ. έκάστη?...